

τούς Ἕλληνες τῆς πόλεως μας. Σὲ μερικά ἅπια φύλλα τῆς “Ἀλή-
θειας” διαβάσαμε ποιήματα τοῦ κ. Π. Δρουσιώτη — “Ἕνας Περί-
πατος”, “Ἐρωτικό Παράπονο”.

“*Αἰθιοπικὸς Κόσμος*” Ἀδδὶς Ἀμπάμπα. Ἐκπληρώνει ἐξαί-
ρετα τὸ σκοπὸ νὰ χορηγῇ σιὸν ἑλληνισμό τῆς Ἀβυσσηνίας ἕνα
καλοτυπωμένο καὶ καλὰ συνταγμένο ὄργανο γιὰ χρησιμοποίησιν στὴ
δράση του. Ἀπτὴν ἀρθογραφία του: “Οἱ Ἕλληνες γονεῖς εἰς πρὸσο-
χήν”, “Ἀθρόα Μετανάστευσις” (φύλλο 31 Αὐγούστου).

“*Νέα Ἠχώ*”, ἡμερίδα τοῦ Πόρτ-Σάϊτ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΥΧΑΡΗΣ πέθανε. Εἶναι παράξενο μὰ κανεῖς μας
δὲ σκεφτότανε πὼς κι’ ὁ Ψυχάρης σὰν ἄνθρωπος θάσβυνε μιὰ μέ-
ρα· εἶχε τόση ζωτικότητα ὡς τὴν ὕστερή του πνοή, τόση ὀρμή, τό-
ση δραστηριότητα· ὡς τὰ χιτὲς ἀκόμα διαβάζαμε τὶς πολεμικὰς του
τὶς παληκαρίσιες, τὰ σπαρταριστὰ λογοτεχνήματά του καὶ δὲν πῆ-
γαινε ὁ νοῦς μας πὼς θὰ μᾶς ἄφηνε.

Πάνω ἀπὸ ἐπιστήμονας, πάνω ἀπὸ λογοτέχνης ὁ Ψυχάρης ἦ-
τανε μεγάλος ἄνθρωπος, ἐξαιρετικὴ νεοελληνικὴ μορφή. Ἀπὸ κεί-
νους ποὺ ἔχουνε τὴν πυγμὴ νὰ γκρεμίζουν εἰδῶλα, ν’ ἀνατρέπουν
καθιερωμένα συστήματα· ἀπὸ κείνους ποὺ ποδοπατοῦν προλήψεις
γιὰ νὰ σώσουν, νὰ ξυπνήσουν, νὰ ὀδηγήσουν λαούς. Ὁ νεοελληνικὸς
λαὸς μαράζωνε μὲς σὲ μιὰ ἐπίπλαστη γλώσσα, μέσα σ’ ἕνα ἀνυπό-
φορο λογιοκρατισμό, μὲς σὲ μιὰ ψεύτικη θέση, κι’ ἂν δὲν ἔρχονταν
ὁ Ψυχάρης ὡς τὰ σήμερα, χώρια ἀπὸ μονομερεῖς ἐξαιρέσεις, θάχα-
με παραμερισμένη τὴν ἀγνή λαϊκὴ μας λαλιά. Τὶ τάχα κι’ ἂν οἱ
γράφοντες δὲν ἀκολουθοῦν ὅλους ὅλους τοὺς κανόνες τοῦ Ψυχари-
κοῦ συστήματος; — Οἱ ἐπαναστάτες πᾶνε πάντα στὰ ἄκρα. Αὐ-
τὸς στάθηκε ὁ δυνατὸς ἐπαναστάτης ποὺ μᾶς ἔβγαλε ἀπτὴν ἀδρά-

νεια, πού μᾶς ἄνοιξε τὸ δρόμο. Τὸ τι τράβηξε ὁ μέγας δάσκαλός μας ὥστε νὰ δεῖ ν' ἀναγνωρίζεται ἡ δουλειά του — καὶ ἀναγνώριση εἶναι τὸ ἔδαφος πού κερδίζει κάθε μέρα ἡ δημοτικὴ — εἶναι γνωστό. Τολμηρὸς πολεμιστὴς, μήτε μιὰ μέρα δὲν ἐγκατέλειπε τὸ πεδίο τῆς μάχης, σοφὸς ἐπιστήμονας στέριωνε μετ' ἐπιχειρήματα τὶς γνῶμες καὶ τὸ σύστημά του.

Τῇ γλωσσολογικῇ ἀξίᾳ τοῦ Ψυχάρη, τὴν πρωτοποριακὴ θέση του μὲς στὴ σύγχρονη νεοελληνικὴ πνευματικὴ κίνηση δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ ἀρνηθῇ.

Χρόνια καὶ χρόνια ὕψωνε τὴ σημαίᾳ καὶ βάσταγε τὸ σπαθὶ ἐνάντια στὶς στενοκεφαλίες, στὶς ἐπιθέσεις, στοὺς συμβιβασμούς. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κίνημα μὲ ὑποχωρήσεις καὶ συνθηκολογήσεις. Ἡ μέση ὁδὸ δὲν εἶναι γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες.

Χώρια ἀπὸ γλωσσολόγος ὁ Ψυχάρης ἦταν καὶ λογοτέχνης. Δὲν ἔφτιαξε ὅπως λένε τὰ λογοτεχνικά του ἔργα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ σύστημά του καὶ νὰ δείξῃ τὴν ὁμορφίᾳ, τὴν πλαστικότητα καὶ τὸν πλοῦτο τῆς δημοτικῆς ὡς λογοτεχνικῆς γλώσσας — ξέρομε ἄλλωστε πὺς δὲν ἔδωσε τέτοια ἔργα μόνο ἑλληνικά — τᾶγραφε γιὰτί εἶχε μέσα του τὸ δαιμόνιο τῆς δημιουργίας, γιὰτί ἔπρεπε νὰ πεῖ ὅ,τι ἐννοιοῦθε, νὰ τὸ ἐκφραστῇ ὅχι μόνο στεγνὰ ἐπιστημονικά ἀλλὰ καὶ ποιητικά, ὅχι μόνον ἀληθινὰ ἀλλὰ καὶ ὁμορφα.

Στὸ περιοδικό μας ὁ Ψυχάρης συνεργάστηκε καὶ σὲ γράμματα του ἔδειξε πολλὴ συμπάθεια γιὰ τὸ ἔργο μας· ὑποστήριξε κείνους πού δούλευαν μὲ εἰλικρίνεια γιὰ τὰ νεοελληνικά γράμματα.

Σ' ὅλο του τὸ στάδιο μποροῦμε νὰ ποῦμε ὁ Ψυχάρης ἀγαποῦσε τοὺς νέους πού μὲ πίστη τραβοῦσαν τὸ δρόμο τους, τὸ δρόμο τῆς νεοελληνικῆς πρόξας πού αὐτὸς στάθηκε ὁ ἀναμορφωτὴς τῆς, ὁ ἐμψυχωτὴς τῆς.

ΤΟ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ πέρασε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, γυρίζοντας ἀπὸ ἓνα μεγάλο ταξίδι στὴν Κεντρὴ καὶ τὴ Νότιο Ἀφρικὴ μιὰ προσωπικότητα τῶν Ἀγγλικῶν γραμμάτων. Εἶναι ὁ E. M. Forster. Γράφει ἀπὸ καιρὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του ἐκτιμήθηκε ἀπὸ τὰ 1924 ὅμως ἡ φήμη του ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς χώρας του — τότε πού ἔβγαλε τὸ περίφημο μυθιστόρημά του "A passage to India". Ἐκδοσις πάνω σὲ ἔκδοσις ἐξαντλήθηκε τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ στὴν Ἀγγλίᾳ· ἔκδοσις πάνω σὲ ἔκδοσις ἐξαντλήθηκε στὴν Ἀμερικὴ. Μεταφράστηκε στὶς κυριώτερες εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Βαθυστόχαστες μελέτες, περισπούδαστα ἄρθρα γράφηκαν γιὰ τὸ βιβλίον αὐτό. Ὁ ἀγγλικὸς τύπος, ἡ μεγάλη κριτικὴ τῆς Ἀγγλίας ἰδιαίτερος ἀσχολήθηκε μὲ τὸ “A passage to India”. Θεωρεῖται ἔργον τέχνης δυνατό, θαυμάσιον, ἄριστον.

Τὰ ἄλλα ἔργα τοῦ κ. Φόρστερ εἶναι τέσσερα ὥραϊα μυθιστορήματα, καὶ δύο συλλογὲς διηγημάτων.

Ὁ διάσημος συγγραφέας εἶχε καὶ ἄλλοτε μείνει στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, καὶ ἔγραψε ἓνα πολὺ νόστιμον βιβλίον “Pharos and Pharillon”, τὸ ὁποῖον περιέχει “ἔσσαι”, πάνω στὴν ἀρχαία καὶ τὴν νεώτερον Ἀλεξάνδρεια. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔκαμε γνωστὴ τὴ σύγχρονον Ἀλεξάνδρεια στὴν Ἀγγλίαν καὶ στὴν Ἀμερικὴν. Στὴν τελευταία χώρα μάλιστα, εἶχεν ἐκτάκτως μεγάλη διάδοσιν. Ἀπὸ τὰ ἔσσαι γιὰ τὴ νεώτερον Ἀλεξάνδρεια εἶναι τὰ χαριτωμένα καὶ ἔξυπνα “Eliza in Egypt” ὅπου μαθαίνομε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια τοῦ 1779 ὅταν τὴν ἐπισκέφθηκε μιὰ ἀγγλὶδα κυρία (Eliza Fay)· “The solitary place”, γιὰ τὸ Μαριούτ· σελίδες γιὰ τοὺς δρόμους τῆς Ἀλεξανδρείας· “The poetry of C. P. Cavafy”.

Φέτος οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν ν’ ἀκούσουν μιὰ θαυμάσια ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Φόρστερ, πού ἔκαμε — στὸ “Λυσὲ Φρανσαι” — σὲ διάλεξιν, ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῶν Ἀγγλικῶν Γραμμάτων στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καίρου κ. Bonamy Dobrée.

Ἡ Ρίκα Σεγκοπούλου τῆς “Ἀλεξανδρινῆς Τέχνης” πῆρε συνέντευξιν ἀπὸ τὸν κ. Forster γιὰ τὸν “Ταχυδρόμον”. Ἀπὸ τὴ συνέντευξιν αὕτη (πού φάνηκε στίς 20 Σεπτεμβρίου) ἀναδημοσιεύομε μερικὰς περικοπὰς πολὺ ἐνδιαφέρουσες στίς ὁποῖες ὁ κ. Forster μιλάει γιὰ τὴν σύγχρονον ἀγγλικὴ λογοτεχνία.

«Ὁ καλύτερός μας ποιητής», εἶπε, «εἶναι ὁ A. E. Housman. Εἶναι κλασικῆς μόρφωσης, καθηγητὴς τῶν λατινικῶν στὸ Πανεπιστήμιον Καίμπριτζ πολυμαθὴς σὰν τὸ δικό σας μεγάλο Καβάφης. Στὰ ἔργα του συνδυάζει τὸν ἀνθρώπινον πόνον μὲ λυρικὴν ἔντασιν. Ἀνήκει στὴν προπολεμικὴ γενεά, ὅπως σ’ αὐτὴν ἀνήκει καὶ μιὰ ἄλλη διακεκριμένη προσωπικότης, ὁ Robert Bridges τοῦ ὁποῖου ὁ διορισμὸς ὡς Poète Lauréat, ἔσωσε προσωρινῶς τὸν τίτλον τοῦ ἐπισήμου ποιητῆ ἀπὸ τὴν ἐκταπείνωσιν. Στὴν ἴδια γενεά ἀνήκει καὶ ὁ μέγας ἱρλανδὸς W. B. Yeats. Ἀπὸ τοὺς νεώτερους, βάζω τὸν D. H. Lawrence ὑψηλότερα. Εἶναι περισσότερον γνωστὸς ὡς μυθιστοριογράφος, ἀλλὰ τὰ ποιήματά του εἶναι πολὺ ζωηρὰ σὲ χρῶμα καὶ μὲ μεγάλο φιλοσοφικὸ ἐνδιαφέρον. Στενὰ συνδέονται μὲ τὴν σαρκικὴ ζωὴ. Σημειῶνω ἐπίσης τὸν Walter de la Mare, μυστικιστὴ καὶ φαντασιώδικον τὸν T. E. Ἑλλιοτ, τοῦ ὁποῖου τὸ κυριώτερον ποίημα

«The Wasteland», σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ὑπέροχου καταπληκτικῆς, ὅμως, ὠραιότητος, εἶχε μιὰ ἀπέραντη ἐπιρροὴ πάνω στὴν νεώτερη γενεά· καὶ τὸν Siegfried Sassoon—μιὰ ἀπομονωμένη προσωπικότης—τοῦ ὁποῖου τὰ καλύτερα ποιήματα, τοῦ τὰ ἐνέπνευσε ὁ πόλεμος καὶ ποὺ τελευταῖα ἐξελίχτηκε σ' ἓνα θαυμασίο συγγραφέα τῆς πρόζας.

«Στὴν Ἀγγλία» παρατήρησε ὁ κ. Forster, «πολὺ λίγες φιλολογικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς συντροφίαι ὑπάρχουν, καὶ αὐτὸ ξεχωρίζει τὴν Ἀγγλία — καλὸ-κακὸ — ἀπὸ ἄλλες χώρες. Οἱ συγγραφεῖς τείνουν στὸ νὰ ἐργάζονται ἀπομονωμένοι, καὶ δὲν κάνουν ὁμαδικὴ δράση παρὰ μόνον ὅταν ἀπειλεῖται ἡ συγγραφικὴ τους ἐλευθερία, ὅπως εἶχεν ἀπειληθεῖ τελευταῖα ἀπὸ γελοῖες ἀστυνομικὲς ἐπεμβάσεις. Ἡ μόνη συντροφιά ποὺ μοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ εἶναι τὸ «Bloomsbury» ποὺ σύγκειται ἀπὸ ἀνθρώπους ἀνώτερους καὶ εὐθεῖς στὴν πνευματικὴ τους ζωὴ, μεγάλης κριτικῆς ἱκανότητος, ἀνεξάρτητους οἰκονομικῶς καὶ ἐλευθέρων ἀπόψεων. Οἱ ἐχθροὶ τους τοὺς ἀποκαλοῦν εἰρωνικὰ Superior καὶ τοὺς προσάπτουν στεριότητα. Ἡ συντροφιά, ὅμως, αὐτὴ ἔδωσε ἤδη τὸν Lytton Strachey, τὸν J. M. Keynes, τὴν Virginia Woolf, τὴν μέτρητὴν καὶ γεμάτην ποίησιν μυθιστοριογράφον, τὸν Roger Fry τὸν κυριώτερό μας καλλιτεχνικὸ κριτικὸν, τὸν Arthur Waley, τὸν μέγαν ἰαπωνολόγον καὶ μεταφραστὴ ἀπὸ τὰ ἰαπωνικά, καὶ δὲν ἀναφέρω καὶ ἄλλους συγγραφεῖς τῆς νεωτέρας γενεᾶς, ὅπως τὸν Δαυὶδ Γκάρνερ.

«Ἡ συντροφιά τοῦ «Bloomsbury», δὲν ἀντιπροσωπεύει, βέβαια, διόλου τὸ σύνολο τῆς ἀγγλικῆς φιλογολίας. Σοφιστεύεται, ἔχει ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, καὶ συχνὰ τῆς λείπει τὸ αὐθόρμητο καὶ ἡ ζέστα. Ἀλλὰ εἶναι βεβαίως μιὰ δημιουργικὴ δύναμις, καὶ ὁ φιλογολικὸς ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ τὴν ἐκτιμῇσει πιθανὸν μεγάλως.

«Τὸ «Chelsea» ποὺ εἶχε σπουδαιότητα πρὶν εἴκοσι χρόνια, δὲν ὑφίσταται πλέον ὡς συντροφιά».

Γιὰ τὸ μυθιστόρημα εἶπε ὅτι δὲν θεωρεῖ πῶς στέκεται στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν ἔργων Τέχνης, ὅπως στέκεται ἡ ποίησις καὶ τὸ δράμα. Ὁ μυθιστοριογράφος, εἶπε ὁ κ. Φόρστερ, ἀσχολεῖται μὲ τὴν ψυχολογία, τὴν ἀνάλυσιν χαρακτήρων καὶ αὐτὰ συχνὰ τὸν παρσύρουν, τὸν ἀναγκάζουν νὰ εἰσάγει γεγονότα, πράξεις, τὰ ὁποῖα εἶναι μὲν ἀπαραίτητα, γιὰ τὸ χρωμάτισμα τῶν χαρακτήρων, ἀλλὰ λιγοστεύουν — μὲ τὴν ἐιδικὴ τους ἐξυπηρέτησιν — τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου, ὡς καθαρῶς ἔργου Τέχνης.

— Θεωρῶ, εἶπε, τὸν 19ον αἰῶνα, ὡς μιὰ ἐποχὴ ἀνάτασης, στὴν ὁποία ἐποχὴ οἱ ἄνθρωποι ἔβαζαν στὸν ἑαυτό τους ἕνα σκοπὸ πὺν ἐπάλαιαν γιὰ νὰ φθάσουν, ἀκόμη καὶ ἂν τὸ φθάσιμο αὐτὸ ἦταν προβληματικό.

„Ὁ 20ὸς αἰῶνας, κυρίως ἀπὸ τὸν πόλεμο, μοῦ φαίνεται μιὰ ἐποχὴ περιεργείας, στὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγωνίζονται καὶ δὲν ἔχουν ἀνατάσεις τόσο, ὅσο προσπαθοῦν νὰ ἐνιοήσουν, ὅτι συναντοῦν.

„Τοῦτο ἀντικατοπτρίζεται μέσα στὴν φιλολογία.

„Τοῦ Προῦστ τὸ ἔργο “Ἀναζητῶντας τὸν χαμένο καιρὸ” (τὸ ὁποῖο εἶναι κατὰ πολὺ τὸ σπουδαιότερο φιλολογικὸ ἔργο τοῦ 20οῦ αἰῶνα), μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ ὡς τὸ ἔπος τῆς περιεργείας καὶ τῆς ἀπελπισίας, καὶ κατὰ τὴν γνώμη μου ἐπηρέασε μεγάλως τοὺς μυθιστοριογράφους στὴν Ἀγγλία καὶ ἄλλοι. Τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ Προῦστ δὲν εἶναι μόνον ἔργο μεγαλοφυῆς, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀντιπροσωπευτικὸ τοῦ καιροῦ του.

Ὁ κ. Forster ἔχει ἐπισκεφεῖθαι ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα. Ἐλκύει πολὺ τὴν προσοχή του ἕνας μέγας μεσαιωνικὸς συγγραφεὺς μας ὁ Πλήθων γιὰ τὸν ὁποῖο καὶ ἔγραψε μιὰ πραγματεία.

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του στὴ Γερμανία μᾶς ἦρθε, περνώντας ἀπτὴν Ἀθῆνα, ὁ ξεχωριστὸς καλλιτέχνης κ. Τάκης Καλμουῆχος. Ἦρθε στὴν Ἀλεξάνδρεια νὰ δείξει τὴν καινούργια του ἐργασία, γιὰ τὴν ἡ Ἀλεξάνδρεια πρώτη τὸν ἀγκάλιασε πρὶν δύο χρόνια σὰν τὴν ἐπισκέφθηκε, διαβλέποντας στὸ ἔργο του μιὰ μεγάλη δημιουργικὴ φλόγα, ἕνα δυνατὸ καὶ γνήσιο ζωγραφικὸ ταλέντο. Φυσικὰ δὲν ἦταν ὅλοι οἱ Ἀλεξανδρινοὶ πὺν γουστάρισαν τὶς μοντέρνες τάσεις τοῦ ἔργου του, μὰ κ' ἡ ἀντίδραση πὺν δημιουργήθηκε τότε ἀποδείχνει πόσο γερὴ προσωπικότητα πρέπει νὰναι ὁ Καλμουῆχος γιὰ νὰ συνταράξει τοὺς συνήθως ἀδιάφορους πρὸς κάθε καινούργιο κύκλους μας. Τὸ προπερσινὸ πέρασμα τοῦ Καλμούχου ἀπτὴν πόλη μας εἶναι σταθμὸς στὴν ἐξέλιξη τῆς καλλιτεχνικῆς του σταδιοδρομίας. Ἀπτὴ μιὰ βρῆκε ἀφοσιωμένους ὑποστηρικτὲς πὺν ἀγόπησαν τὴν μοντέρνα του ἐκδήλωση ἀναγνωρίζοντάς της ἀξία, ἀπτὴν ἄλλη τάραξε τὸ συντηρητισμὸ τῶν ἀδιάφορων. Αὐτὸ θέρμανε καὶ δυνάμωσε τὴν πίστη του στὴν τέχνη καὶ δούλεψε. Σὰν ἀληθινὸς ὅμως δημιουργὸς ἀμφέβαλε πάντα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Εὐρώπη, γιὰ τὴ Γερμανία ζητώντας ν' ἀναμετρηθεῖ μὲ τὶς ἐκεῖ πρωτοποριακὲς ἀξίες. Ξέρομε ὅλοι τὴν ἐπιτυχία του, τὶς ἐν-

θουσιώδεις κριτικὲς ποὺ ὑποδέχτηκαν τὴν ἔκθεσὶ τοῦ, κριτικὲς ἀνθρώπων ξένων, ἀνεξάρτητων. Στέριωσε ἡ φήμη τοῦ. Ἡ ἀγνόητα καὶ ἡ ποιητικὴ ἀνάταση ποὺ χάρακτηρίζουν τὸ ἔργο τοῦ πλάϊ στὴ σίγουρη γραμμὴ καὶ τὸ φαντασμαγορικὸ χρῶμα στάθηκαν ἱκανὰ νὰ ἀναδείξουν τὸ ζωγράφου μας στὸ εὐρωπαϊκὸ κέντρο.

Ὑστερα ἀπτὴν ὀρμητικὴ αὐτὴ ἐξέλιξη, μᾶς ἤρθε ὁ Καλμούχος μὲ νέα δουλειά, ὥριμη. Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ θὰ δοῦνε τὰ ἔργα τοῦ στὴν ἔκθεσὶ τοῦ ποὺ θὰ ἀνοίξει κατὰ τὰ μέσα Νοεμβρίου στὴν Ἑλληνικὴ Λέσχῃ.

ΣΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΟ ἰταλικὸ περιοδικὸ τῆς πόλης μας Quaderno (Ἰούνιος - Αὐγουστος) φάνηκε μιὰ μετάφραση τοῦ «Ἀπολείπειν ὁ Θεὸς Ἀντώνιον» τοῦ Καβάφη καμωμένη ἀπὸν διαπρεπῆ λόγιον κ. Α. Κατράρο. Ὁ κ. Κατράρο ἔχει μεταφράσει καὶ ἄλλα ποιήματα τοῦ Καβάφη, καὶ ἡ ἐργασία τοῦ ἔχει τὸ προσόν ὅτι μεταφέρει στὴν ἰταλικὴ γλῶσσα τὴν καθαφικὴν ποίησιν οὐσιαστικῶς ἀμείωτη καὶ ἀμετάβλητη κατὰ τὸ ὕψος. Σ' αὐτὸ συντείνει βέβαια ἡ λογοτεχνικὴ καλαισθησία τοῦ κ. Κατράρο· ἀλλὰ ἐπίσης συντείνει καὶ ἡ βαθειὰ τοῦ γνώση τῆς ἰταλικῆς γλώσσας, τῶν *ressources* τῆς γλώσσας αὐτῆς. Ὁ κ. Κατράρο προτάσσει τῆς μετάφρασσής τοῦ μιὰ σελίδα περὶ τῆς ποίησης τοῦ Καβάφη καὶ περὶ τοῦ μεταφραζομένου ποιήματος. Ἀς σημειώσωμε ὅτι τὸ Quaderno εἶναι περιοδικὸ τῆς ἰταλικῆς φιλολογικῆς νεολαίας τῆς Ἀλεξανδρείας· εἶναι ὄργανον τῆς «Associazione ex Alunni dei Scuole Italiane». Ὁ κ. Κατράρο εἶχε μιὰ ὥραϊα καὶ λεπτὴ ἔμπνευση νὰ τυπώσει στὸ περιοδικὸ αὐτὸ τὴν μετάφρασὴν τοῦ, καὶ νὰ γνωρίσει περισσότερον τοὺς Ἰταλοὺς νέους τὸν φημισμένον Ἕλληνα ποιητὴν Ἀλεξανδρινὸν συμπολίτην των. Καὶ ἡ ἐκλογή τοῦ ποιήματος ἐπιτυχής. Εἶναι βέβαια ποίημα σκέψης. Ἀλλά, ὅπως λέγει ὁ κ. Κατράρο, «a sfondo storico», «Τὸ δὲ «sfondo storico», εἶναι ἡ Ἀλεξάνδρεια στὴν ὁποίαν οἱ ἰταλοὶ νέοι τοῦ «Quaderno», μεγάλωσαν καὶ κάμνουν τὴν ὥραϊαν πνευματικὴν τοὺς δράσιν, καὶ ὁ Ἀντώνιος ὁ ὁποῖος ἀνήκει στὴν φυλὴν τοὺς.

ΜΑΣ ἔστειλαν ἀπτὴν Ἀθήναι καὶ δημοσιεύομε ἐδῶ μεταφρασμένο στὰ γαλλικὰ τὸ ὥραϊον ποίημα τοῦ Μαλακάση γιὰ τὴ Βενετία. Τὴν μετάφρασιν, πολὺ ἐπιτυχημένην, τὴν ἔκανε ὁ καθηγητὴς κ. Μερλιέ, διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς.

SOUVENIR DE VENISE

Vous rappelez - vous à Venise
La profonde boutique,
En cette vieille rue exquise,
Où, en une heure unique,
Nous vécûmes toute une vie?

Sur la poitrine je portais une chimère
D' or et d' argent brodée, une plume au chapeau,
Et vous portiez, comtesse
Mandrepilia di Giordano,
Votre écharpe légère
Verte comme la mer.

Vous releviez vos robes frémissantes
Sur votre pied aux délicates lignes,
Et je pensai que vos mains étaient dignes
D'embaumer le Christ d'essences ferventes.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΜΑΣ λυρικός Ἀγγελος Σικελιανὸς ἔστειλε στὴν
“Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη” ἓνα ὑπέροχο ἐκτενὲς ποίημα, Ὑμνος τοῦ
Μεγάλου Νόστου· πὺν θὰ δημοσιέψομε στὸ ἐρχόμενο τεῦχος μας.

ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ ἔγινε ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἔκδοσης τῆς ἡμερήσιας
ἐφημερίδας “Τηλέγραφος” μιὰ ὠραία πρωϊνὴ συγκέντρωση στὰ
γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας, ὁδὸς Ζαγλούλ. Παρευρέθηκαν πολλοὶ
δημοσιογράφοι καὶ λόγιοι.

ΛΑΒΑΜΕ μιὰ ἀγγελία γιὰ τὴν προσεχῇ ἔκδοση ἑνὸς μηνιαίου φι-
λολογικοῦ καὶ φιλοτεχνικοῦ περιοδικοῦ “Ὁ διανοούμενος”.

Τὸ περιοδικὸ θὰ βγαίνει στὸν Πειραιᾶ. Ἐνας ἀπτοῦς σκοποῦς
του θὰ εἶναι νὰ ὑποστηρίξει τὴ διανοητικὴ κίνηση τοῦ Πειραιᾶ.
Οἱ φροντιστὲς τοῦ περιοδικοῦ εἶναι ὁ κ. Γ. Θεοχάρης καὶ ὁ κ. Ν.
Βλάχος. Ἡ διεύθυνσή του εἶναι Σωκράτους 38, Πειραιᾶς.